JOCURI DE COPII

de William Lee

Traducerea: Mihai M. Ionescu

– Ce-ai spune dacă, în vara asta, aş conduce un curs de realizare pentru copii? o întrebai pe Marjorie în timp ce prînzeam.

Soția mea se duse în bucătărie să ia un excelent tort de caise şi cînd se întoarse zise:

– Ar fi un lucru foarte interesant, Donald, dacă mi-ai explica mai întîi ce anume este un *curs de realizare*. Cine ți-a dat ideea?

– Adevărul e că nu a fost ideea mea, i-am mărturisit eu. Azi dimineață domnul McCormack m-a chemat în biroul său ca să-mi spună că nişte elevi din cursul inferior vor să facă ceva, dar au nevoie de îndrumările unui adult, şi chiar unul dintre ei a pomenit numele meu.

Aici trebuie să mă opresc puțin şi să spun că predau ştiințe exacte la clasele mediii din Ridgeville şi fizică la cele superioare. Este un privilegiu pentru care mulți profesori mă vor invidia, desigur, deoarece şcoala noastră e foarte bună şi nivelul de cultură e destul de ridicat.

– Foarte bine, reluă Marjorie. Dar nu mi-ai spus ce anume este acest curs de realizare.

– Urmăreşte să-i deprindă pe elevi cu ceva practic, atît din punct de vedere comercial, cît şi industrial. Copiii vor face un articol simplu, de exemplu săpunuri şi detergenți şi vor merge din poarta în poartă să-l vîndă. Există grupuri care au depus la bancă ceva economii, fruct al muncii lor, cu care vor putea să-şi plătească mai tîrziu cursurile universitare.

– Cerule, te vei duce şi tu să vinzi produse din poartă în poartă?

– Nu, desigur! Mă voi limita să-i învăț pe copii cum trebuie să facă.

Marjorie lăsă capul pe spate şi izbucni în rîs. Eu o imitai deoarece ştiam amîndoi cît de inexistent era spiritul meu comercial.

– Foarte bine, îi spusei mai apoi, poți să rîzi de aspirațiile mele comerciale. Dar nu te îngrijora prea tare. Domnul McCormack a spus că, dacă va fi nevoie, va vorbi cu domnul Wells de la secția comercială să ne ajute. Totuşi mai este o problemă de rezolvat. Domnul McCormack va da cincizeci de dolari pentru achiziționarea materiilor prime care ne vor fi necesare şi a spus că aş putea avansa şi eu cincizeci. Acum trebuie să vedem dacă putem să ne permitem.

Marjorie făcu rapid cîteva calcule mintal.

– Da, spuse apoi, da, dacă e vorba de ceva care ți-ar face plăcere.

*** * ***

Astfel se făcu că într-o miercuri dimineața, după aproximativ trei săptămîni, eram aşezat în capul unei măsuțe rustice la care luaseră loc cinci copii. Ne găseam într-un vechi hambar de grîu care aparținea tatălui unui băiat, Tommy Miller, şi care devenise cartierul nostru general, atelierul nostru pentru toată vara.

– Ei bine, am început eu, relaxați-vă. Nu trebuie să mă considerați un profesor; am încetat de a fi aşa ceva de cînd s-au sfîrşit vinerea trecută examenele. Aici sînt doar consilier şi intenționez să intervin cît mai puțin posibil în treburile voastre. Voi sînteți cei care trebuie să decideți ceea ce veți face şi, dacă e vorba de lucruri inofensive şi legale, al căror cost nu depăşeşte micul capital de care dispunem, vă voi da acordul meu şi vă voi ajuta în limitele posibilităților mele. Dar nu uitați că aici voi trebuie să decideți şi să lucrați!

Domnul McCormack îmi vorbise foarte vag despre copiii care vor lucra cu mine. Cei trei care şedeau în dreapta mea erau promotorii inițiativei. Doris Engrave era o domnişoară foarte serioasă, de zece ani, care avea toate elementele pentru a deveni o adevărată frumusețe, dar care, deocamdată, era prea colțuroasă, numai umeri şi coate. Peter Cope junior şi Hilary Matlack erau slabi şi ei, dar destul de înalți pentru cei zece ani ai lor. La acea primă întîlnire mi s-a părut că semănau între ei, dar nu era adevărat. Aveau trăsăturile foarte diferite, dar, poate datorită faptului că erau buni prieteni, aveau o anumită asemănare în gesturi şi expresii. Pe lîngă asta erau toți foarte bronzați de soare şi de vînt şi deci păreau să aibă ochii mai clari şi dinții mai albi decît ar fi normal. Cei doi din dreapta mea erau diferiți. Mary McCready era o fetişcană de doisprezece ani cu păru roşu şi pistrui şi cu un rîs contagios, iar Tommy Miller, cu cîteva luni mai mic, era un băiat normal, deschis, glumeț şi neastîmpărat, cu flanela ieşită din pantaloni şi părul tăiat rotund.

Copiii schimbară cîteva priviri pentru a decide cine să fie şeful şi la sfîrşit a fost ales Peter Cope.

– Domnule Henderson, un grup ca al nostru are scopul de a fabrica ceva din care să iasă nişte bani.

– Deci scopul vostru e acela de a obține bani, observai eu.

– Şi de ce nu? făcu Tommy. E ceva rău să vrei să cîştigi?

– Mie mi se pare logic, interveni Hilary. Ne trebuie bani pentru a face ceea ce am proiectat pentru viitor.

– Dar ce anume vreți să fabricați? îi întrebai.

Cursurile de realizare pentru copii produce de obicei specialități chimice care nu prezintă nici un fel de pericole în timpul lucrului şi pe care lumea le poate cumpăra fără riscuri, ca de exemplu solvenți contra ruginii, soluții pentru scos petele, săpun pentru mecanici şi altele de acest gen. Însă domnul McCormack mă avertizase că probabil acei copii nutreau ambiții mai înalte. Miller şi McCready, îmi spusese el, au un coeficient de inteligență excepțional. Ceilalți trei sînt greu de clasificat. Au calități evidente, dar nu demonstrează prea mare interes pentru învățătură, în orice caz, ideea cursului de realizare le-a aprins fantezia. Şi probabil că au nevoie tocmai de un lucru de felul ăsta.

Mary se ridică şi spuse:

– De ce n-am fabrica o loțiune contra pistruilor? Aş fi prima clientă.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem, interveni Tommy, este să stabilim ce anume i-ar interesa pe cei din Ridgeville, din punct de vedere al fabricării şi al vînzării.

– Mi-ar place să fie ceva prin sinterizare, declară Peter, aruncîndu-mi o privire sfidătoare. Am putea fabrica rulmenți, tăind materialul şi făcîndu-l mai dens pe cale electrogalvanică.

– Iar ceea ce ne-ar trebui ar fi o presă hidraulică, i-am răspuns, care costă aproximativ zece mii de dolari. Să ne gîndim la ceva mai practic!

Peter medită asupra chestiunii şi aprobă, deşi împotriva voinței sale.

– Atunci ceva în domeniul electronicii, de exemplu un subsistem pentru aparate de înaltă fidelitate.

– Nu ar merge mai bine un nou detergent? interveni Hilary.

– Cum ar fi detergenții lichizi pentru spălat farfuriile?

Cu un aer disprețuitor el replică:

– Nu, aceea e treabă de farmacist vulgar. Eu vorbesc de un detergent sintetic de tip nou. Am în minte ceva care ar merge bine chiar şi cu apa dură care se găseşte în părțile noastre.

– Bine, replicați, şi sinteza organică e o afacere care cere capital inițial substanțial. Dacă vom reuşi să facem ceva bun cîteva veri la rînd, în viitor vom fi poate în măsură să întreprindem ceva şi în acest domeniu. Tu eşti fiul doctorului Matlack, nu-i aşa? Ai umblat prin cărțile tatălui tău?

– Un pic, răspunse Hilary, şi dealtfel am un laborator acasă.

– Şi tu, Doris, ce propuneri ai? Te interesează ceva în mod deosebit?

– Nu, răspunse ea scuturînd capul. Nu prea am cunoştințe tehnice, deşi mă pricep cîte puțin la orice. Dar dacă ați vrea să creşteți şoareci v-aş putea expune un proiect pe care încerc să-l realizez acasă.

– Vrei să te apuci să vinzi şoareci? întrebă, incredul, Tommy.

– Şoareci?! am repetat eu. Apoi, după ce m-am mai gîndit, am adăugat: sînt de rasă pură? Şoareci sănătoşi, de rasă, ar putea servi în laboratoarele de cercetări, îi explicai eu lui Tommy.

– Nu, nu, corectă Doris, nu este vorba de şoareci de laborator. Am cumpărat prima pereche de la un magazin de animale din Denver, dar acum sînt roşcați, de culoarea veveriților. Am ajuns la a şaptesprezecea generație, cu o selecție îngrijită.

– Bine, declarai, cred că negoțul cu şoareci roşcați este destul de limitat. De ce nu ne-am gîndi mai degrabă la o loțiune după ras? Alcool denaturat, glicerină, apă, colorant şi parfum şi cît ai bate din palme ați începe o negustorie în toată legea.

– Şi cum le-am vinde? întrebă Tommy după o pauză.

– Mergînd din poartă în poartă.

– Nu s-ar putea vinde, obiectă el cu o strîmbătură. Trebuie să mai fabricăm ceva pentru a avea o bază suficientă de cîştig. Doar dacă am face un preparat special... S-ar putea adăuga mai mult colorant, încît fața să rămînă bronzată. Bărbații nu folosesc cosmetice dar, dacă nu sînt constrînşi să o accepte, pot să prețuiască şi o loțiune de acest tip.

Hilary, care parea cufundat în gînduri profunde, sări în sus şi spuse:

– Cred că ştiu cum să fabricăm o... cum îi spune?... O loțiune preras.

– Ce anume?

– O loțiune care să se folosească înainte ae ras.

În momentul acela intră în magazie doamna Miller cu o găleată plină cu sticle de băuturi răcoritoare, două pîini şi ingredientele pentru preparat sandvişuri. Părinții stabiliseră să contribuie fiecare cu cîte ceva pentru gustări, iar Betty Miller îşi asumase sarcina de vivandieră. Se opri doar atît cît să ne salute, să lase cele aduse şi să întrebe dacă lucrurile mergeau bine. În timp ce mîncau, copiii discutară asupra numelui ce trebuiau să-l dea asociației lor, dar fără să ajungă la vreun rezultat. Apoi Mary lansă ideea zmeelor, idee care la început nu prea stîrni entuziasm. Dar apoi Peter spuse:

– Ştiți, s-ar putea face o invenție. Ați mai văzut un zmeu făcut ca un con de pînză?

Nimeni nu mai văzuse şi Peter îl descrise cu gesturi largi.

– Şi gaura de la partea mai îngustă? întrebă cineva.

– Am să fac unul astă-seară şi mă voi gîndi la acest amănunt, declară Doris. Veți vedea că va funcționa foarte bine.

Eu aş fi vrut să nu înceapă cu obiecte de tip nou, deoarece sigur vor avea o deziluzie, dar nu voiam să mă impun prea mult, astfel încît am tăcut, gîndindu-mă că după un timp am să-i pot ajuta să redeseneze proiectul după schemele normale.

* * *

La prînz am examinat împreună cu Marjorie evenimentele zilei şi am încercat să-mi reamintesc proiectele care fuseseră propuse. Era vorba în multe cazuri de idei irealizabile pentru un grup de copii, dar altele erau interesante şi posibile. Tommy, de exemplu, propusese să fabricăm o pastă de dinți în pastile care să fie mestecate înainte de întrebuințare. Se gîndea să le obțină în două culori: roşii pentru dimineață şi bleu pentru seară. Peter voia să fabricăm un instrument care să îndeplinească în acelaşi timp funcția de cui şi de şurub. Hilary, după ce renunțase cu greu la ideea detergentului, sugeră să se fabrice mici discuri din plastic negru, mai subțiri, care să se răspîndească pe trotuare după ce a nins. Discurile vor atrage razele de soare, accelerînd topirea zăpezii. Apoi, discurile puteau fi strînse cu cîteva mişcări de mătură. Doris adăugase că, dacă discurile erau destulde uşoare pentru a pluti, s-ar fi putut fabrica unele de culoare albă care, răspîndite pe suprafața rezervoarelor, ar încetini evaporarea apei.

Aceste ultime două propuneri plecau, fără ca ei să ştie, de la unele principii fundamentale ale fizicii şi mi-e teamă că, în acel punct, m-am reîntors la rolul de profesor spre a mă concentra puțin asupra legilor iradierii şi absorbției căldurii.

– Sînt cu adevărat nişte copii de ispravă, comentă Marjorie. După cum se vede, se pare că Tommy Miller are calități de comerciant, aşa că nu cred să aveți nevoie de serviciile domnului Wells.

Cînd mă gîndesc la zmeu, nu mă pot împiedica să resimt, chiar şi acum, o oarecare stînjeneală. Da, m-a surprins faptul ca zboară, că zboară aşa de bine; era un lucru de-a dreptul umilitor. Cînd am sosit la hambar în dimineața următoare, patru copii se găseau deja în curtea din față, iar zmeul plana imobil şi aproape invizibil pe cerul palid. Am rămas locului timp de un minut privindu-l, apoi copiii mi-au observat prezența.

– Bună dimineața, domnule Henderson, a spus Mary, oferindu-mi coarda, care era răsucită pe o mulinetă de pescar. Am înălțat şi coborît de mai multe ori zmeul, apoi am reînfăşurat firul, trăgîndu-l jos.

Orificiul de la extremitatea mai îngustă avea forma unei păstăi, obținută cu ajutorul unei sîrme, iar întregul aparat era atît de îngrijit lucrat încît părea executat de un profesionist.

– Zboară prea drept, îi spuse Mary lui Doris. Zmeiele se încurcă uneori în ramurile copacilor.

– Ai dreptate, fu de acord Doris. Ia să vedem, şi îndreptă sîrma cu cîteva lovituri. Iată, acum trebuie să oscileze.

Şi zmeul tresări şi undui în briza uşoară a dimineții, întocmai cum voia Mary. În timp ce intram în hambar, o întrebai pe Doris:

– Cum de ai ştiut că, turtind baza orificiului, vei obține o mai mare instabilitate?

Privindu-mă, nesigură, ea răspunse:

– Păi nu trebuia să fie aşa? În felul acesta se schimbă dispoziția curenților de aer. Şi după ce-mi mai arunca o privire rapidă; natural, în timp ce-l construiam, am încercat mai multe forme diferite.

– A, înțeleg, am răspuns, lăsînd baltă problema. Dar unde e Tommy?

– S-a dus pînă la bancă să facă un împrumut, îmi explică Peter Cope. Ne trebuie material pentru a fabrica zmeiele.

– Dar v-am spus ieri că domnul McComarck şi cu mine vă vom împrumuta o anumită sumă pentru cumpărături.

– Desigur, dar nu vi se pare că ar fi mai bine să cerem un împrumut la bancă? Aşa ar face nişte oameni de afaceri.

– Sigur, am acceptat eu. Dar băncile vor garanții, şi tocmai mă avîntam într-o lunga explicație cînd apăru Tomy, care îmi înmînă un carnet de cecuri.

– Am obținut două sute cincizeci de dolari, declară fără să-l întrebe cineva, cu o anume satisfacție. Nu e o sumă mare, dar ei au luat-o ca pe o afacere de stat. Jumătate din funcționari au ieşit să vadă ce anume voiam. Am pus contul pe numele meu domnule Henderson, iar dumneavoastră veți semna cecurile. Şi trebuie să treceți pentru un minut pe la bancă pentru a lăsa specimentul de semnătură şi a contrasemna formularul.

Am simțit cum mi se înmoaie picioarele. Nu mai tratasem cu băncile, în afara ipotecilor pentru casă, iar bancherii, în general, mă puneau în încurcătură. Să nu mai vorbim de faptul că mă simțeam responsabilul unui cont de două sute cincizeci de dolari... adică echivalentul a mai mult de două săptămîni de muncă! Îmi jurai mie însumi că voi semna foarte puține cecuri.

– Apoi, continuă Tommy, m-am oprit la papetăria Apex să comand hîrtie şi plicuri. Nu am căzut de acord asupra unui nume ieri, aşa încît mi-am permis să aleg eu unul: „Industria Ridge" Cum vi se pare? Toți îşi manifestaseră aprobarea.

– Doar trei rînduri ca antet, explică Tommy. „Industria Ridge", Ridgeville, Montana.

Mi-am regăsit vocea pentru a întreba:

– Gravate, nu-i aşa?

– Desigur, răspunse el. Nu trebuie să părem sărăntoci.

*** * ***

În seara aceea nu prea aveam poftă de mîncare şi Marjorie pricepu că eram preocupat, dar nu mă întrbă nimic, iar eu i-am vorbit doar despre zmeu şi despre cumpărarea de hîrtie, clei şi speteze de lemn. Mi s-a părut inutil să împart cu ea grijile mele.

Vineri ne-am aşezat cu toții pe lucru şi în scurt timp am pus în funcțiune o adevărată linie de producție.

Miercuri, săptămîna următoare, aveam trei sute de zmeie terminate şi aşezate în cutii de carton. Tommy, care prin consens general era directorul vînzărilor, spusese că nu trebuie să vindem pînă cînd nu vom fi avut destule, astfel încît să acoperim toate cererile, dar, din fericire, cifra de trei sute i s-a părut un număr suficient. Declară că le va vinde săptămîna următoare, iar Mary i-a sugerat să le ofere cu duzina.

În ziua aceea s-au petrecut alte trei lucruri, dintre care două mi-au fost aduse imediat la cunoştință. Mary sosi cu o maşină de scris portativă şi-şi petrecu aproape toată după-masa scriind cu o viteză ce mie, care bat pe

clape doar cu două degete, mi se păru extraordinară. Apoi Hilary aduse o sticlă cu detergentul său. Era un lichid galben, siropos, cu o margine înaltă de spumă.

– Ce anume este, l-am întrebat, nu ne-ai spus încă.

Cu un zîmbet, Hilary explică:

– Acid lauril-benzil-fosforic şi sare biopotasică, totul într-o soluție de douăzeci la sută.

– Dumnezeule, protestai, am terminat ultimul curs de chimie acum douăzeci şi cinci de ani! Poate dacă mi-ai arăta formula...

El îmi adresă un surîs straniu, de adult şi mîzgăli pe o bucățică de hîrtie cîteva simboluri care nu-mi spuseră nimic.

– E eficace?

În loc de răspuns Hilary luă găleata în care pusesem sticlele cu apă minerală şi unde rămăsese puțină gheață aproape topită şi vărsă cîteva picături de lichid, îndată spuma sui pînă la marginea găleții, cît pe ce să dea pe dinafară.

– Şi asta e apa cea mai dură din toata zona Ridgeville, observă el.

Abia joi dimineața am aflat al treilea eveniment, tocmai soseam cu o oarecare întîrziere la hambar, puțin mirat că străzile erau pline de maşini oprite, cînd am găsit în fața porții hambarului un grup mare de persoane şi în plus doi polițişti. Polițiştii din Ridgeville sînt tineri, dar în uniformă au un aspect care inspiră stînjeneală. Am fost deci uşurat văzîndu-i că rîdeau, ca şi cum situația i-ar fi distrat.

– Ei, întrebai cu cel mai profesoral ton, ce se petrece?

– Dumneavoastră sînteți Henderson? mă întrebă polițistul mai înalt.

– Da, am răspuns, şi în clipa aceea am văzut scînteind un flash. O fată mă apucă de braț.

– Vă rog, mă implora, cînd veți termina, veniți şi povestiți-mi de-a fir-a-păr cum s-au desfăşurat lucrurile.

– Desigur, am replicat, dar mai înainte trebuie să-mi explice şi mie cineva.

– Chiar nu ştiți nimic? Oh, e incredibil! E cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată. Şi ziarele vorbesc despre asta. Zicînd acestea, fata mă trase în spatele hambarului, unde era o zonă relativ calmă. Nu ştiți că unul dintre băieții dumneavoastră a vărsat asta-noapte detergentul în bazinul fîntînii arteziene din fața monumentului celor căzuți în război?

Am făcut, îngrozit, semn că nu.

– Oh, a fost extraordinar! Chiar înaintea orei de vîrf. Spuma a umplut bazinul şi s-a revărsat peste treptele bibliotecii, acoperind strada. Părea imposibil ca o cantitate atît de mică să producă atîta spumă. Traficul a fost blocat pe distanță de trei blocuri şi Harry a făcut fotografii magnifice: oameni care îşi suflecau pantalonii pentru a putea traversa strada... Iar în cursul dimineții continuă ea rîzînd, cineva a dat un telefon anonim la poliție... Natural era vorba despre acelaşi băiat care a vărsat detergent. Se numeşte Tommy Miller, din cîte-mi amintesc. Şi iată-ne, acum aici. Am avut o demonstrație cu acel zmeu minunat şi ne-au arătat, şi şoriceii aceia grațioşi.

– Şoriceii?

– Da desigur! Nu ştiam că există şoricei cu coadă de veveriță!

* * *

După cîteva ceasuri, calmul reveni. Poliţiştii plecară, recomandîndu-mi să bag bine de seamă să nu se mai întîmple astfel de lucruri. Domnul Miller, care venise acasă să vadă ce s-a petrecut, se reîntoarse la lucru, iar soţia sa la treburile ei, în timp ce ziarista şi fotograful dădură fuga la redacţie să scrie şi să tipărească sau dracu' ştie ce naiba să mai facă. Tommy jubila.

– Aţi auzit ce a spus? Vor vorbi despre noi toate ziarele. Aş vrea să avem mii de zmeie. Oh, dragii mei, să vinzi e o distracţie! O joaca de copii! Hilary, cînd mai prepari detergent? Iar tu, Doris, cîţi şoareci ai?

Ah, şoarecii ăia! Mărturisesc că nu am avut niciodată o simpatie deosebită pentru rozătoare, dar aceia erau într-adevăr graţioşi, cu o coadă care îi făcea să semene cu nişte veverițe în miniatură.

– Cîte generaţii? am întrebat-o pe Doris.

– Şaptesprezece! Nu, acum optsprezece. Vreţi să vă arăt arborele genealogic?

Nu am să mă apuc acum să vă explic sistemele de creştere şi de selecţionare ale acelor şoareci, cum mi-a făcut Doris în ziua aceea, dar trebuie să spun că a reuşit să creeze o nouă rasă de şoareci. Am chemat-o pe Betty Miller pentru a-i cere permisiunea de a ţine şoarecii în baracă, permis pe care ni-l acordă, adăugînd:

– Numai să-i ţineţi în cuşcă. Dumnezeu ştie ce li se va întîmpla cînd va veni toamna. Nu vor rezista în hambar, care nu are încălzire, şi nici nu-i pot ţine în casă.

– Pînă atunci vor fi toţi vînduţi, prezise Doris. Toate magazinele de animale ni-i vor cere, şi vor sfîrşi prin a se ieftini foarte mult.

Nu trebuie să mai spun că Doris a avut dreptate, cu toate sforţările noastre de a ţine sus preţurile. Din păcate, după ce „Curierul” ne dedică aproape în întregime pagina a treia, nu trecu o zi fără să nu ne sosească alte vizite. Mulţi voiau să cumpere şoricei sau zmeie, dar Tommy refuză să-i vîndă cu bucata, spre marea decepţie a celor ce voiau să ne devină clienţi. Supermagazinul cumpără toate zmeiele cu cincizeci de dolari duzina. Preţurile le făcea Tommy şi cînd ceru zece dolari pentru fiecare pereche de şoricei eu m-am înfiorat, dar aceia plătiră fără să discute. Sosi frumoasa hîrtie de scrisori şi am comandat şi formulare pentru facturi... negravate.

Marţea următoare acelei faimoase joi, un tînăr înalt şi blazat coborî din maşina sa şi intră în hambar. Eu stăteam pe pămînt, ocupat să fabric cutii de ambalaj din şipci de lemn.

– Salve! mă salută tipul. Dumneavoastră sînteţi Donald Henderson, nu-i aşa? Mă numesc McCord... Jeff McCord şi lucrez la oficiul de brevete al Comisiei. M-a trimis şeful, dar chiar dacă nu mi-ar fi spus el, tot aş fi venit din proprie iniţiativă. Nu aveţi intenţia să protejaţi produsele „Industriei Ridge” cu brevete?

Mi-am şters mîinile de pantaloni şi am răspuns:

– Să vă spun drept, ne gîndisem, dar nu nu mă prea pricep şi...

– Întocmai cum presupuneam, m-a întrerupt el, dar am trei colegi la birou care ar fi dispuşi, la un preţ mic, să se ocupe de afacerile voastre. Credem că merită să brevetăm unele dintre produsele voastre. Ce spuneţi? Fiecare brevet vă va costa şaizeci de dolari, deci nu trebuie să vă preocupe prea mult. Ne vom gîndi noi la toate.

– Putem cădea de acord, interveni Tommy.

Şi astfel ne-am procurat un consilier pentru brevete şi chiar mai mult de unul.

*** * ***

Într-o dimineaţă, ploioasă, circa douăzeci de zile mai tîrziu, sosind la hambar, l-am găsit pe McCord împreună cu copiii. Lipsea doar Tommy. Coborîndu-şi picioarele de pe masa pe care le suise, McCord mă salută şi eu i-am răspuns la salut comentînd.

– Aveţi un aer satisfăcut, pe cît se pare.

– Pot spune că sînt, admise el, cu toate că din punct de vedere legal trebuie să fii veşnic precaut. Eu şi Hilary am examinat situaţia relativă la noul detergent fosfatic. Timp de trei nopţi am studiat legile asupra brevetelor şi m-am documentat asupra fosfaţilor. Sînt milioane de brevete şi vreo cincizeci în legătură cu fosfaţii, dar se pare, adăugă, ridicînd o mînă, că există posibilitatea de a breveta acest produs. Dacă vom reuşi, avem posibilitatea unor cîştiguri excelente.

– De acord, intreveni Hilary, dar nu mi se pare prea important.

– Cum să nu? sări în sus Jeff McCord, încruntîndu-se. În timp ce eu îi întindeam o sticluţă. El o deschise şi o mirosi. Despre ce e vorba?

– E o loţiune preras, explică Hilary. V-aţi ras azi-dimineaţă, dar totuşi încercaţi-o!

Jeff rămase un moment nehotărît, apoi vărsă cîteva picături în palmă şi îşi trecu mîna peste obraji.

– Are un miros frumos şi dă o senzaţie de răcoare plăcută, spuse el. Şi mai departe?

– Ştergeţi-vă.

Jeff îşi luă batista şi îşi şterse faţa, privi batista, se şterse iar, apoi ne fixă incredul.

– Dar ce naiba e?

– Un întăritor al părului, explică Hilary. Întăreşte firele de păr astfel încît se rup de la rădăcină.

– Am văzut. Ce anume e?

– Oh, un amestec de diferite lucruri. Chimie de manual. Tiolactat de cisteină, disteină şi un compus gras, solubil, de magneziu.

– Înţeleg, un simplu amestec de diferite ingrediente. Şi părul creşte iar?

– În mod absolut normal.

McCord se ridică şi rămase îndelung să privească ploaia.

– Henderson, spuse apoi, îl voi lua pe Hilary la mine la birou. Acolo putem lucra mai bine ca aici şi, dacă avem intenţia să-i zdrobim pe fabricanţii de maşini de ras, mi se pare că ar fi bine să începem imediat.

După ce plecară cei doi, am spus copiilor:

– Trebuie să vorbim un pic. Vom sfîrşi după aceea să curăţăm cuştile. Unde este Tommy?

– S-a dus la bancă să ceară un împrumut.

– La ce-i mai trebuie? Avem şase mii de dolari în contul nostru.

– Păi, începu Peter puţin încurcat, avem intenţia să cumpărăm o presă hidraulică. Trebuie să ştiţi că Doris a adus cîteva îmbunătăţiri proiectului meu de fabricat rulmenţi... Trase afară o hîrtie şi mi-o întinse. Priviţi, vom fabrica un rulment de forma aceasta, doar că e un magnet permanent. Astfel încît, vedeţi... şi continuă cîtva timp.

*** * ***

– Ce au făcut azi copiii, dragă? mă întrebă Marjorie, dîndu-mi o a doua ceaşcă de cafea.

– Mulțumesc, scumpo, spusei. Oh, a fost o zi mare. Am cumpărat o presă hidraulică. Doris ne-a citit primul capitol al cărții pe care o scrie, iar în Strada a patra am găsit un garaj unde ne vom transfera la iarnă. Ah, uitasem: Jeff întocmeşte formele legale pentru transformarea asociației noastre în societate.

– Cum? făcu Marjorie. Vrei să spui că ei au intenția să continue munca şi iarna, după ce vor reîncepe şcolile?

– De ce nu? Pot urma cursurile fără cea mai mică greutate şi se vor ocupa numai cîteva ore pe zi de munca lor.

– Dar la vîrsta lor nu au voie să muncească.

– Da, dacă ar fi salariații cuiva. Dar ei sînt proprietari. Unicii angajați pînă acum sîntem eu şi Jelf McCord.

Marjorie, care sorbea din cafea se înecă.

– Cum? Eşti angajatul lor?

– Sigur, i-am răspuns. Mi-au oferit o mica participare la societate şi aş fi fost nebun să refuz. Dealtfel, ce-am avea de pierdut?

[Originally published in „*???*”. În românește povestirea a fost publicată în *Jurnalul SF* nr. 87/ 1994]